

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A.G.**, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK Praha 9, Čihákova 871/15, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014, čj. OAM-387/ZA-ZA08-ZA14-2013, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014, čj. OAM-387/ZA-ZA08-ZA14-2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě žalobce namítal porušení některých ustanovení správního řádu, zejména § 3, § 50, § 52 a 68, uváděl, že správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neprovedl důkazy, které byly k jeho řádnému zjištění potřebné. Nedostatečné je i odůvodnění napadeného rozhodnutí. V doplnění žaloby, provedeném soudem ustanoveným zástupcem žalobce se pak uvádí, že žalobce splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství a příslušnosti k určité sociální skupině ve státě, jehož má občanství, dále pak podmínky ust. § 14, tedy podmínky pro udělení humanitárního azylu. Pro případ návratu do země původu je žalobce ohrožen nebezpečím vážné újmy a jsou tak naplněny i podmínky ust. § 14a cit. zákona. Žalovaný se nevypořádal dostatečně se situací a příběhem žalobce, když ten uváděl mj. špatnou politickou a bezpečnostní situaci v Arménii, obavy

z náboženského pronásledování, nedostatečné lékařské péče pro případ nuceného návratu, také svůj nedobrý zdravotní stav, konečně i skutečnost, že v ČR žijí jeho dva synové, s nimiž ho pojí silné pouto. Dále žalobci nelze, dle jeho přesvědčení, přičítat k tíži, že se jedná o jeho opakovanou žádost, navíc, když několik řízení bylo ukončeno na základě zpětvzetí jeho žádosti. Žalobce namítal, že hodnocení jeho zdravotního stavu a jeho obav z nedostatečné lékařské péče v Arménii není správné, žalovaný zcela pominul některé zásadní okolnosti, zejména potvrzenou počínající závažnou psychickou nemoc. Lékaři dle doložených vyšetření navrhuji realizaci dalších komplexních vyšetření, která by mohla specifikovat závažnost žalobcovy choroby a teprve následnou nejvhodnější léčbu. Je tak nemožné, aby žalovaný uváděl, že péče, kterou potřebuje, je v Arménii dostupná, když ještě ani zde nebyl učiněn uvedený potřebný závěr, s přihlédnutím ke všem rizikům a komplikacím. Zdravotní stav žalobce je vážný, péče v Arménii je nedostatečná. V komplexní zprávě Světové zdravotnické organizace (WHO) je Arménie kritizována za nedostatečný rozvoj a za nedostupnost kvalitní zdravotnické péče pro většinu populace. Tuto situaci, stejně jako komplikované okolnosti svého zdravotního stavu se snažil žalobce žalovanému objasnit při pohovoru a následných úkonech. Žalovaný, jak plyne z rozhodnutí, se však v této situaci nedokázal zorientovat a spokojil se se zjednodušeným závěrem. V případě žalobce nelze generalizovat ani argumentem, že ani zde není ve všech případech lékařská péče zdarma, neboť u něho se jedná o zcela konkrétní a specifickou lékařskou péči, která je v zemi původu nedostatečná, a to nejen s ohledem na její finanční náročnost. Žalovaný zcela opominul nedostupnost z jiných důvodů, a to praktickou, neexistenci léčebných zařízení či postupů atd... Jako další důvod své žádosti žalobce uváděl pronásledování z důvodu náboženských pro případ jeho návratu. Zde poukazoval na potřebu eurokonformního výkladu § 19 odst. 1 zákona o azylu, plynoucí z čl. 8 odst. 2 písm. b) směrnice Rady 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (procedurální směrnice). Žalovaný v tomto směru vycházel z nesprávných podkladů a tyto nesprávně vykládal. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 ...*“není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují...”* V dalším rozhodnutí NSS ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005 pak soud konstatuje, že ...*“český zákon o azylu nezakotvuje v režimu azylového řízení zásadu in dubio pro reo, pokud jde o tvrzení žadatele o azyl. V praxi pak zmírnění důsledků neexistence této zásady představuje rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby...”* Žalovaný se nevypořádal s otázkou možného pronásledování žalobce z náboženských důvodů a jeho možných následků, ani s intenzitou jeho obav dostatečně a jím použité argumenty a podklady nejsou přiléhavé situaci žalobce. Žalovaný se konečně vůbec nezabýval tvrzením žalobce o sociální genocidě, která se line celým jeho příběhem, ani se nepokusil tento jím opakovaný pojem nějak vysvětlit či objasnit. Správní orgán neposkytl žalobci, i s ohledem na jeho zdravotní a psychický stav, příležitost k vysvětlení dílčích nesrovnalostí, uchýlil se

k zjednodušenému výkladu situace a závěru o neshledání azylově relevantních důvodů. Tyto výtky platí i vůči ust. § 12b) zákona o azylu. Pokud se týče ust. § 14 tohoto zákona, kdy udělení humanitárního azylu je volnou úvahou žalovaného, je žalobce přesvědčen, že ani tato zásada žalovaného nezbavuje povinnosti řádně se vypořádat se všemi významnými tvrzeními žalobce. V napadeném rozhodnutí však z tohoto pohledu zcela chybí úvaha o tom, jaký bude mít vliv omezený rozsah zdravotní péče v zemi původu na zdravotní stav žalobce, rozhodnutí je tak nezákonné. Žalobce má problémy se srozumitelným vyjádřením se, s pamětí, nucené vycestování do země původu by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně např. s čl. 3 EÚLP. Argumentace žalovaného je z výše uvedených důvodů nekomplexní a účelová, jedná se o porušení § 3 správního řádu, rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, žalobce navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením ze dne 9. září 2014, v němž s žalobou nesouhlasil, uváděl, že žaloba směřuje již proti šestému rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, proto správní orgán přehledně shrnul dosavadní výsledky jednotlivých správních i soudních řízení, zásadní písemnosti pak pocházejí z řízení o čtvrté a páté žádosti, proto je formou fotokopií učinil součástí správního spisu. S žalobcem byl na jeho žádost proveden doplňující pohovor, nebyly pominuty jím předkládané písemnosti, žalobce tak měl jistě dostatek příležitosti sdělit vše, co považoval za potřebné a nebyl tak ve svých právech nijak zkrácen. Důvody žalobce se opakovaně zabýval žalovaný, ale i krajský soud a Nejvyšší správní soud, žalobní argumentace je z pohledu žalovaného lichá. V napadeném rozhodnutí je logicky a srozumitelně popsáno, z jakých důvodů nemohl správní orgán tvrzením žalobce o jeho náboženských a politických důvodech přiznat důkazní hodnotu. Důvody souvisí s žalobcem paranoidně psychopatologicky nazíranou minulostí i současností a s jeho utkvělými představami, žalobní námitky tak jsou neopodstatněné. Na podporu tohoto stanoviska odkazuje žalovaný na většinu žalobcových ručně psaných podání, založených ve spise a obsah lékařských zpráv. Součástí spisu jsou nicméně i žalovaným obstarané aktuální informace o Arménii. Na rozdíl od obecného odkazu žaloby na podklady WHO žalovaný pracoval s konkrétními podklady, vztahujícími se k onemocnění žalobce a dospěl k závěru o dostupnosti psychiatrické péče v Arménii a odůvodnění neudělení humanitárního azylu tak považuje za dostatečné. V Arménii žijí dva bratři žalobce, nelze tak tvrdit, že v zemi původu nemá žádné příbuzné. Podmínky pro neudělení doplňkové ochrany žalovaný odůvodnil s ohledem na zjištěný skutkový stav rovněž dostatečně, navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 16. 3. 2015 zástupce žalobce uvedl, že s klientem se mu již několik týdnů nepodařilo spojit, omlouvá tak jeho neúčast na jednání. Stěžejním bodem žaloby je nedostatečné posouzení zdravotního stavu žalobce, u něhož se krom dalších zdravotních problémů projevila silná porucha osobnosti, potřebné podklady však nebylo možné zabezpečit, právě kvůli pobytu, z něhož se v současné době nehlásí. Na žalobních námitkách žalobce setrvává, navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného, náhradu nákladů řízení neúčtuje. Náklady právního zastoupení žalobce jsou řešeny samostatným usnesením. Pověřený pracovník žalovaného plně odkázal na písemné vyjádření ve věci, s tím, že otázka zdravotního stavu žalobce byla vždy řádně řešena a zvažována, nové skutečnosti uváděny nebyly. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 12. 2013, uvedl, že je státním občanem Arménie, arménské národnosti. Je rozvedený, v Arménii žijí jeho dva bratři, na území ČR má dva syny. Do r. 2007 pobýval v Arménii, od té doby žije v ČR. Jako své vyznání označil husismus, Hare

Křišna, křesťanství. Byl a je členem arménské politické strany národního sebeurčení. Má SŠ vzdělání, pracoval jako řidič, údržbář a montér. Vlast opustil v r. 2007 kvůli vyznávání svého náboženství, své politické činnosti a pro jeho politické postoje – jeho život byl ohrožen. Navíc měl v ČR od r. 1993 bývalou manželku a dva syny, důvodem bylo i jeho zdraví. Do ČR přicestoval letecky. V srpnu 2012 ztratil vědomí, lékaři v PoS zjistili, že má hepatitidu C. V ČR by žalobce chtěl dokončit svoji léčbu, pak by rád pracoval a byl se svými syny. Potřebuje péči, když je sám, má psychické problémy. V r. 1993 bylo proti němu vedeno trestní stíhání za vydírání, loupež, porušení domovní svobody. V případě návratu do vlasti ho čeká mučení a smrt, prožil v Česku sociální genocidu. Má nemoci a musí být v něčí péči. Zdravotní stav je špatný, má hepatitidu, proces léčby byl přerušen, léčí se v nemocnici v Hradci Králové, má psychické problémy, navštěvuje psychology a psychiatry. Žalobce dne 6. 1. 2014 předložil žalovanému zdravotní nálezy, a to z diabetologické ordinace P. ze dne 21. 8. 2013, z Kliniky infekčních nemocí FN v Hradci Králové ze dne 9. 10. 2012, 26. 11. 2013 a 17. 12. 2013 o průběhu chronické virové hepatitidy C, psychologické vyšetření z 2. 7. 2010 – se závěrem pravděpodobnosti vážného psychického onemocnění, s doporučením psychiatrického vyšetření pro utkvělé představy, paranoidní fikce. Gastroskopické vyšetření ze dne 13. 12. 2012 zjistilo axiální hiátovou hernii, stav po resekci žaludku. Ve správním spisu se dále nachází vyjádření synů žalobce ze dne 3. 5. 2010, ti jsou studenty odborných škol v Žatci a Litvínově, v ČR mají od r. 1998 trvalý pobyt, uvádějí, že otec má zdravotní problémy a potřebuje péči. Ze zprávy o psychologické péči J.P. a L. H. ze dne 10. 12. 2012 plyne, že žalobce vyhledal poprvé tuto péči v r. 2011 pro přetrvávající úzkostnou depresi, objevují se suicidální myšlenky, vyzařuje rysy závislosti s perzekučně laděným vnímáním reality, způsob jeho myšlení a vyjadřování svědčí pro trvalou duševní poruchu s bludy. Psychologové žádají u pacienta psychiatrické konsilium. Ve správním spisu je přítomna Žádost a další materiál, nazvaný Protest a doplnění důkazů, v nichž žalobce hovoří o sociální genocidě, o sebevraždě, injekci drogy apod. Zpráva R. ze dne 17. 3. 2014 pak popisuje problémy žalobce – kolapsové stavy, které nastaly po léčbě interferonem.

Dne 11. 4. 2014 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, v jehož rámci žalobce uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal, neboť nově ví, že je nemocen hepatitidou, prožil sociální genocidu a má také důvod náboženský. Má problém s pamětí, je v průběhu léčení, musí se rozhodnout, jak a kdy se bude léčit, neboť omdlel, není znám důvod, ztrácí vědomí. Léčil se injekcemi a bral pilulky. Chodí na kontroly, lékař říkal, že zavolá psychiatrovi. Užívá Buspiron-Egis, Omeprazol. V Arménii chodil k zubaři, když byl dítě, operovali mu slepé střevo. Kdyby se měl vrátit, zemřel by tam, nikoho tam nemá, neměl by kde složit hlavu, léčba je tam drahá. Jeho otec má v Německu dceru, poslali mu fotku, chtěl by ji najít. Pokud má OAMP tajné služby, zaobírající se náboženskými problémy, mohl by otevřít určité tajemství, jeho čeká smrt, svým náboženským zrakem došel do tajemství kontrarozvědky. Přípisem, žalovanému doručeným 17. 4. 2014, žádá prakticky žalobce o humanitární azyl, s odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004. O den později žalobce doslal přípis o hladovce, kterou chce držet pro problémy s tlumočnickem a žádá psychiatra pro objasnění toho, čeho se domáhá. Nález o hospitalizaci žalobce z přelomu února a března 2014 na Klinice infekčních nemocí FN v Hradci Králové popisuje opakované prekolapsové stavy a kolapsový stav, mj. vyšetřil psychiatr se závěrem susp. rozvoje úzkostné poruchy až panických atak...V dalším psaném materiálu žalobce hovoří o smrti, tajemstvích, ozónové vrstvě víry Křišna, působení léků a postupů.... Poté žalobce žádal o pohovor, tento se uskutečnil dne 20. 5. 2014, uvedl, že zná ty tajné věci, žádal o rozhodnutí o léčbě, ale zatím nic není, volali si s psychiatrem, on léčbu neodmítá, ale zatím se neví, jak by měl být léčen. Pokud by ČR nebyla schopna ho léčit, necht' je předán do jiné země EU. Téhož dne byl žalobce seznámen se shromážděnými podklady pro posouzení jeho situace i v zemi původu,

uvedl, že Arménii nedůvěřuje, že chce vědět, zda-li by byl tou zemí přijat a zadarmo léčen a měl by kam složit hlavu. Otázka tajných služeb i léků je věcí duchovní. Má strach, bylo mu vyhrožováno, má zlámaná žebra, otevírá to tajemství, bude to rasismus.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s, ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v Hradci Králové obdržel dne 17. 6. 2014 žalobu, v níž žalobce žádá o ustanovení právního zástupce F.S., této žádosti soud vyhověl a usnesením ze dne 24. 6. 2014 žalobci žádaného právního zástupce ustanovil. Zástupce pak žalobu žalobce řádně doplnil. K žádosti žalobcova zástupce pak soud nařídil ve věci ústní projednání věci. Z výše naznačeného a popsáného průběhu správního spisu pak soud dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce došlo ze strany správního orgánu k vadě řízení, tuto soud spatřuje v tom, že mnohé indicie měly vést žalovaného k závěru, že je potřebné postavit na pevně, zda žalobce je nadán způsobilostí samostatně jednat před správním orgánem. V řízení správním je procesní způsobilost upravena ust. § 29 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v odst. 1 a 2 je vázána na svéprávnost a její rozsah. Toto ustanovení dále upravuje možnost vyjádřit se v průběhu řízení i fyzické osobě, která nemá procesní způsobilost a dále upravuje možnost správního orgánu zjistit názor nezletilce na věc, pokud je takové dítě schopno formulovat své názory. Ustanovení § 31 správního řádu upravuje institut zástupce, kterým je zákonný zástupce, opatrovník nebo zmocněnec a ustanovení § 32 pak hovoří o zastoupení na základě zákona a opatrovnictví. Zejména je zde řečeno, že v rozsahu, v jakém účastník nemá procesní způsobilost, musí být zastupován zákonným zástupcem. V odst. 2 jsou pak upraveny situace, kdy správní orgán ustanoví opatrovníka, soud je pak přesvědčen, že v daném případě se jednalo o situaci upravenou písm. g), nebo alespoň této situaci nejbližší, neboť zde se jedná o osoby stížené přechodnou duševní poruchou, která jim brání samostatně v řízení jednat, je-li to nezbytné k hájení jejich práv, v těchto případech je postup správního orgánu vázán na odborný lékařský posudek. Z výše popsáných skutečností jasně plyne, že podrobné psychiatrické vyšetření s odkazem na zjištěné zdravotní problémy žádali u žalobce provést psychologové již po dobu několika let, dle přesvědčení soudu bylo zcela na místě, aby správní orgán zabezpečil seriózní psychiatrické vyšetření s dotazem na plnohodnotnost procesní způsobilosti žalobce, k takovému postupu pak měly žalovaného jistě vést i mnohé přípisy žalobce, v nichž se ke správnímu orgánu obracel a z nichž je nemocná psychika žalobce jasně patrná. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, učiněného pod sp. zn. 6 Azs 25/2013 dne 12. 3. 2014, v němž soud odkazuje mj. na Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením, vyhlášenou pod č. 10/2010 Sb. m.s., která je hlavním výkladovým východiskem, v čl. 12 přiznává zdravotně postiženým osobám právo na právní způsobilost ve všech oblastech života na rovnoprávném základě s ostatními, v čl. 13 pak smluvním státem přikazuje, aby zajistily účinný přístup ke spravedlnosti osobám se zdravotním postižením, mj. i prostřednictvím procedurálních úprav, s cílem usnadnit zdravotně postiženým osobám účinné plnění jejich rolí v soudním řízení. Evropský soud pro lidská práva ve vztahu k čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod judikoval, že libovolné zbavení či omezení způsobilosti k právním úkonům mentálně postižené osoby může porušit např. její právo na přístup k soudu či právo na soukromí. Je proto potřeba individuálně hodnotit každý případ zvlášť, s tím, že lidskoprávní mezinárodní instrumenty v poslední době směřují k tomu, aby příslušné státy mentálně postiženým osobám v mezích jejich zdravotního stavu přiznávaly co nejvíce právní autonomie. NSS pak připomněl Deklaraci práv osob s mentální retardací i nálezy Ústavního soudu, s tím, že pokud je fyzická osoba zdravotně postižená do té míry, že v důsledku svého zdravotního stavu není

schopna řádně hájit svá práva, a není proto procesně způsobilá, je nutné, aby státní orgány této osobě ustanovily k ochraně jejích práv opatrovníka. Takový akt nesmí pak být vnímán pouze jako akt ve prospěch účastníka, nýbrž i jako autoritativní akt státu, jenž účastníkovi brání stát u soudu samostatně. Státní orgány mají současně povinnost respektovat ústavní příkaz nedotknutelnosti lidské důstojnosti a práva na přístup k soudu (zde odkaz na čl. 10 a 36 Listiny), opatrovník pak smí být ve světle zásady minimalizace zásahů do základních práv ustanoven jen takové zdravotně postižené osobě, vyžadují-li to okolnosti konkrétního případu a u níž je tohoto institutu nezbytně třeba za účelem ochrany jejích práv. Procesní způsobilostí pak dle § 33 odst. 3 s.ř.s. je nadán účastník, způsobilý samostatně činit v řízení úkony v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti, tato úprava navazuje na hmotněprávní úpravu občanského práva a činí procesní způsobilost závislou na způsobilosti k právním úkonům. U cizích státních příslušníků se způsobilost osoby k právům a právním úkonům řídí právním řádem státu, jehož jsou příslušníky (§ 3 odst. 1 a 2 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění účinném do 31. prosince 2013), resp. právním řádem státu, kde se nachází místo obvyklého pobytu cizince (zákon č. 91/2012, o mezinárodním právu soukromém, § 9) – účinný od 1. ledna 2014.

Z uvedených skutečností shora je patrné, že správní orgán se vážněji procesní způsobilostí žalobce k řízení před správním orgánem nezabýval, ač správní řád v § 32 odst. 2 písm. g) takovou skutečnost předpokládá, tedy, že správní orgán v určitých pochybnostech o schopnosti účastníka řízení samostatně a plnohodnotně bránit svá práva, by měl toto zjistit např. na základě znaleckého posouzení, případně vyjádření odborníka. Soud tak vyhověl žalobní námitce o nedobré zdravotním stavu žalobce, tuto vyprecizoval v souvislosti s vážnými pochybami o jeho procesní způsobilosti po celou dobu správního řízení a pro uvedenou vadu řízení ruší napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly, odměna právního zastoupení žalobce je řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. března 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně